

Alvar en Ardis en het Donkere Bos

EMMA STORRIS

ALVAR EN ARDIS
EN
HET DONKERE BOS

Copyright tekst © Emma Storris, 2024

Uitgeverij Terra Perdita
post@terraperdita.com

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 9789492502025

www.storris.com
www.hagetisse.eu

voor Beer en Pluis
zonder jullie zou dit boek er nooit gekomen zijn

Inhoud

1. Voor we beginnen.....	9
2. Alvar en Ardis	13
3. Hoe het zo kwam.....	21
4. De grote reis	27
5. Het Donkere Bos.....	31
6. De boom in.....	37
7. Op zoek naar Kronus	45
8. Een ongelijk gevecht.....	51
9. Een spannende nacht	57
10. De ontmoeting.....	63
11. Waar zijn Alvar en Ardis?.....	71
12. Hoge nood	75
13. Het afscheid	83

1. Voor we beginnen

Het lijkt me handig om, voordat je verder leest, even iets uit te leggen. Het zal je vast opgevallen zijn dat in veel boeken voor mensen van jouw leeftijd afbeeldingen te vinden te zijn.

In dit boek is dat niet het geval. Hier vind je alleen woorden en af en toe een lege bladzijde.

Dat heeft een reden. Toen ik jouw leeftijd had, vond ik het nogal irritant als er plaatjes in een boek stonden. Je kon er namelijk donder op zeggen dat alles in de tekst er in mijn hoofd totaal anders uitzag.

Met films die gebaseerd zijn op boeken die ik heb gelezen, heb ik dat ook. Ik kan echt een compleet ander beeld in mijn hoofd hebben van de karakters en omgeving. Vaak worden die beelden dan vervangen door degene op het witte doek. Dat vind ik eigenlijk vervelend, want ik ben dol op mijn eigen fantasie.

Daarom heb ik ervoor gekozen om geen illustraties in dit boek op te nemen.

In een vorige uitgave van dit boek stonden er nog minimalistische afbeeldingen, gemaakt door de fantastische illustrator Jans Teen. Echter, toen dit boek opnieuw werd uitgebracht, vond ik dat het dit

keer verder moest gaan. Dat de lezers van dit boek echt hun eigen beeld moesten kunnen vormen van het verhaal.

Kortom, geen plaatjes in dit boek. Wat je wel zult vinden, zijn lege bladzijdes met onderaan een prompt. Een prompt is een aanwijzing die je vraagt iets te doen. In dit geval vraagt het boek je te tekenen – of op een andere manier uit te beelden – hoe iets er uitziet in jouw hoofd.

Zeg bijvoorbeeld dat ik je vertel dat er een roze olifant in je achtertuin staat. De kans is enorm dat je nu meteen een beeld in je hoofd krijgt. Als je dan vervolgens een stuk papier voor je neus krijgt waarop onderaan staat ‘hoe ziet die olifant in jouw tuin eruit?’, dan is dat een prompt.

‘Maar Emma,’ roep je nu misschien, ‘je mag toch niet in boeken tekenen?’

Van mij mag dat in dit boek dus wel. Sterker nog, het lijkt me fantastisch! En als het echt niet mag van degene die dit boek voor jou gekocht heeft, kun je altijd nog een los papier gebruiken.

Weet je wat ik ook leuk zou vinden? Als je me jouw verbeeldingen opstuurt. Dat kan naar alvarenardis@storris.com. Dan kan ik zien hoe mijn woorden er in jouw hoofd uitzien.

Oké, genoeg gekletst. Tijd om het verhaal te gaan lezen.

Het begint niet helemaal aan het begin. Dat is namelijk niet zo interessant. In het begin deden Alvar en Ardis niet veel meer dan

eten, poepen, plassen en een beetje rondhangen. Daarna gingen ze kruipen, staan en voorzichtig aan lopen.

Alvar en Ardis' ouders vonden dit natuurlijk wel machtig interessant. Dat heb je nu eenmaal met ouders. En met opa's en oma's. En ooms en tantes. Die zijn wat dat betreft allemaal een beetje raar.

In het geval van Alvar en Ardis werd het vooral leuk toen ze dingen gingen doen en zeggen. Dit verhaal begint nog een beetje later, op het moment dat het leven van Alvar en Ardis radicaal veranderde. Lees maar mee...

Teken mij, Emma Storris.

2. Alvar en Ardis

Flatsj! Onder een regen van druppels kwam de natte spons tegen Alvars hoofd aan. Hij draaide zich om en keek uit het raam naar beneden. Onderaan de boom waarin de boomhut gebouwd was, zag hij zijn zusje Ardis staan. Ze grijnsde van oor tot oor.

‘Vuilak!’ riep hij naar beneden. Hij wilde naar buiten springen, maar vergat het wachtwoord te zeggen. De deur ging daarom niet open en hij knalde er hard tegenaan.

Zijn zusje begreep wat er gebeurde en giechelde.

‘Ben je het wachtwoord weer vergeten?’

‘Heus niet,’ mompelde Alvar, ‘het is gatenkaas.’

Meteen zwaaide de deur open en Alvar liet zichzelf razendsnel langs het touw naar beneden glijden. Hij kwam met een plof in het gras terecht en rende achter zijn zusje aan.

De kippen fladderden verschrikt weg, maar de koe keek niet eens op. Zij was wel gewend aan het kabaal van de twee kinderen.

‘Oh help, dat worden weer paarse eieren!’ hikte Ardis. Het waren nogal speciale kippen die gekleurde eieren legden. De kleur hing af van hun bui.

Alvar rolde lachend achter haar aan de heuvel af om tegen een bemost muurtje tot stilstand te komen.

‘Waarom gooide je die spons naar me?’ vroeg hij.

‘Om je mee naar binnen te krijgen. Mamma wil dat we dit keer op tijd naar bed gaan en we hebben nog maar een uur tot bedtijd.’

‘Een uur, dat is wel krap. Gister ben ik al bijna een uur bezig geweest met het vangen van mijn bed.’

‘En dan is jouw bed nog zichtbaar. Kun je nagaan hoe lastig het is om mijn bed te pakken te krijgen.’

Ze stonden op en liepen over de grote wei richting hun huis.

Gelukkig dat ze wisten waar ze op letten moesten, want de toevallige voorbijganger zou hun huis nooit vinden. Het houten huis was bijna niet zichtbaar met alle planten die er omheen en tegenaan groeiden en de laag mos op het rieten dak. Niet dat er ooit voorbijgangers waren. Ze woonden zo afgelegen dat er alleen mensen kwamen die bij hen op bezoek kwamen.

Alvar keek opzij naar zijn zusje en gniffelde.

‘Wat is er?’ vroeg Ardis.

‘Je kleren. Je ziet er weer lekker knal uit.’

‘Oh, dat. Tja, de klerenkast heeft weer een leuke combinatie uitgezocht.’

In de gang van hun huis stond een grote klerenkast. Deze kast was echt reuze handig. Hij wist precies wat voor weer het zou worden en gaf kleren die erbij pasten. Zo hoefde je nooit zelf na te denken over wat je aantrok die dag en had je het nooit te warm of te koud. Het was wel vervelend dat de kast kleurenblind was, waardoor er af en toe setjes uitkwamen die pijn deden aan je ogen.

Vandaag was het raak met Ardis' outfit. Ze droeg een knalgeel shirt met paarse stippels boven een mosgroene tuinbroek. Onder haar broek, die ze zoals altijd een beetje opgerold had, waren twee verschillende sokken zichtbaar, één oranje en de ander zachtroze met een tekening erop.

Bij het huis aangekomen, liepen ze door de keukendeur naar binnen. In de keuken loeide de houtkachel. Alle huisdieren lagen er omheen gedrapeerd. De zes katten spinden boven elkaar in hun stapelmandjes naast de kachel. De hond en de grote grijze wolf snurkten voor de kachel, zo dicht er tegenaan dat ze nog net hun buik niet brandden.

Hun moeder, Roslin, zat aan de keukentafel met een groot boek over planten. Zoals altijd besteedde ze elke vrije minuut aan het bijwerken van haar aantekeningen.

Wat hun moeder nu precies voor werk deed, wisten Alvar en Ardis niet. Dat ze er goed in was, wisten ze wel. Mensen kwamen van heinde en ver om hun moeder om raad te vragen.

'Waar is papa?' vroeg Alvar.

'In zijn werkplaats, denk ik. Hij wilde nog een kast afmaken voor een klant.'

Dalbert, hun vader, maakte de mooiste dingen van hout. Beelden, meubels, trommels. Op de trommels speelde hij graag. Eigenlijk trommelde hij niet alleen op trommels. Hij trommelde op muren, op dozen, op tafels, zelfs op zichzelf en hun moeder.

Roslin sloeg haar boek dicht en stond op.

‘Het is tijd om naar bed te gaan. Eer dat jullie liggen is er zo een uur voorbij.’

‘Ah, mogen we nog even naar de bieb?’

Ardis keek haar moeder smekend aan.

De bibliotheek was de mooiste kamer van het huis. De hele kamer was donkerrood geschilderd. Langs twee muren stonden boekenkasten van plafond tot vloer. Die kasten waren vol gepropt met boeken. Nieuwe boeken, oude boeken. Kinderboeken, grote mensenboeken. Boeken waarvan je kon leren, boeken waarbij je kon wegdromen en boeken waarvan je kon leren terwijl je wegdroomde. Je hoefde maar te denken aan wat je wilde lezen en het boek sprong vanzelf uit de kast in je handen.

Roslin schudde resoluut haar hoofd.

‘Nee, vandaag niet. Morgen is het weer vroeg dag.’

‘Nou...’ mompelden Alvar en Ardis teleurgesteld.

Ze wisten echter dat hun moeder niet van gedachten zou veranderen. Daarom gingen ze gedwee de keuken uit en de gang in. Ze liepen door naar achteren waar de grote hal was. Daar sprongen ze op het springkussen tot ze hoog genoeg kwamen om op de eerste verdieping te komen. Ze zouden met de trap kunnen gaan, maar dat was lang zo leuk niet.

Naar boven was meer werk dan naar beneden. Daar hadden ze een glijbaan voor. Rechtstreeks naar buiten kon ook vanaf de bovenverdieping. Dat was een kwestie van in de grote katapult